

РЕШЕНИЕ

№ 4400

гр. София, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙО. НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВИАНА Д. ЙО. НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20221110212706 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С Наказателно постановление (НП) № 23-2200243 от 13.07.2022г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище гр.София към Главна Дирекция „Инспектиране на труда“ на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) на **** е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл.22, ал.2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските.

Срещу това Наказателно постановление е подадена жалба от ****, в която се твърди, че НП е издадено в противоречие с материално-правните разпоредби, несъответства на целта на закона и при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила. Според жалбоподателя констатацията, че **** е разрешило платен годишен отпуск без да е направено писмено искане, отправено от работник/служител до работодателя, не отговаря на обективната истина. В жалбата се признава, че молбата за отпуск на Д. Г. не е подписана, но се посочва, че това е случайно. Претендира се да има молба за отпуск с подпис на Д. С. Г., като се твърди, че подписаният екземпляр от молбата е представен, когато е констатирано, че наличната в трудовото досие молба не е подписана. Изтъква се, че подписаната молба е била предоставена в хода на проверката от пълномощник на ****. В жалбата се казва още, че срещу АУАН е подадено възражение, което не е взето предвид при издаване на Наказателното постановление. Изтъква се, че от нарушението няма настъпили вредни последици. С тези аргументи се иска СРС да отмени процесното Наказателно постановление, както и да присъди направените по делото разноски.

Пред СРС, НО, 10 състав жалбоподателят **** се представлява от адв. М., който в съдебно заседание на 20.12.2022г. заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения в съдебно заседание на 30.05.2023г. адв. М. заявява, че от свидетелските показания и събраните по делото писмени доказателства се е установило, че поради „грешка“ е бил разрешен отпуск на служител без представена и подписана молба. Твърди се, че е съществувала подписана молба, подадена от служителя и в последствие предоставена на административно – наказващия орган. Пледира се за отмяна на Наказателното постановление.

Въззиваемата страна Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ се представлява пред СРС от юрк. ХР.. В съдебно заседание на 22.12.2022г. тя заявява, оспорва жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 30.05.2023г. юрк. ХР. моли жалбата да бъде оставена без уважение, тъй като от разпита на свидетелите се доказва, че Дружеството – жалбоподател е извършило процесното нарушение. Процесуалният представител на въззиваемата страна иска СРС да потвърди Наказателното постановление като правилно и законосъобразно. Претендира се и юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното от фактическа страна :

Между **** (като работодател) и Д. С. Г. (като работник/служител) е имало трудово-правни взаимоотношения, уредени с подписването на писмен Трудов договор № 00000001 от 10.06.2021г. На 11.06.2021г. работодателят е изпратил уведомление за сключването на този трудов договор до НАП.

Със Заповед № 1 от 03.12.2021г. на управителя на **** е разрешено на Д. С. Г. да ползва 11 дни годишен платен отпуск за периода от 14.12.2021г. до 31.12.2021г. В този период лицето не се е явявало на работа и реално е ползвало отпуск.

Със Заповед № 2 от 04.01.2022г. на управителя на **** е разрешено на Д. С. Г. да ползва 1 ден годишен платен отпуск за периода от 04.01.2022г. до 04.01.2022г.

След подадена молба от Д. Г., със Заповед № 1 от 01.02.2022г. е било прекратено по взаимно съгласие трудовото правоотношение между **** и Д. С. Г.. На 02.02.2022г. работодателят е изпратил уведомление за прекратяване на трудовия договор до НАП.

Във връзка с постъпил сигнал от Д. С. Г., на 29.04.2022г. Д. ЙО. и Ж.П. (служители на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“) извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на обект „Ах, морето“, находящ се в гр. София, ул. „Любляна“ № 50А, стопанисван от ****. С призовка били изискани трудовите досиета на бивши и настоящи работещи лица за ****. Проверката приключила по документи в Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ на 9 и 13 май 2022г. от св. ЙО. и в присъствието на св. К.. При запознаване с трудовото досие на Д. Г. проверяващите лица установили, че работодателят **** е разрешавал платен годишен отпуск на лицето Д. С. Г. без да има подписана писмена молба от нея. Освен това било установено, че дните, в които работодателят е разрешил отпуск са били начислени във фиша за месец декември 2021г., но

във фиша също няма подпис на Г.. Изрично от работодателя били изискани молби за отпуск, подписани от Д. Г.. Такива били предоставени от Светлана С. /пълномощник на ****/ по електронна поща, но едва след приключване на проверката.

Междувременно, в края на проверката бил съставен Протокол за извършена проверка № ПР2213627 от 13.05.2022г., в който били констатирани редица нарушения. Едно от тях било това, че по време на проверката по документи работодателят е представил молба за платен годишен отпуск от Д. С. Г., в която липсва подпис, удостоверяващ, че молбата изхожда от горецитираното лице в нарушение на чл.22, ал.2 Наредба за работното време, почивките и отпуските. Представена е и Заповед № 1 от 03.12.2021г., издадена на основание чл.155 от КТ, с която работодателят е разрешил ползването на платен годишен отпуск на лицето за периода от 14.12.2021г. до 31.12.2021г. Дадено е и предписание № 2 – „Работодаателят да разрешава платения годишен отпуск въз основа на писмено искане на работника или служителя до работодателя, съгласно разпоредбата на чл.22, ал.2 от Наредба за работното време, почивките и отпуските /обн. Дв бр.6/87г./“ със срок за изпълнение : 16.05.2022г.

На 13.05.2022г. св. Д. ЙО., в присъствието на св. Таня К., съставила Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 23-2200243 срещу **** за това, че Дружеството – жалбоподател в качеството си на работодател е издал Заповед, с която е разрешил ползването на платен годишен отпуск на лицето Д. С. Г. без отправено искане, с което е нарушен чл.22, ал.2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските.

Екземпляр от АУАН № 23-2200243 от 13.05.2022г. е връчен на пълномощник на **** срещу подпис на 13.05.2022г.

Въз основа на цитирания по-горе АУАН и при същата фактическа обстановка като описаната в него е издадено атакуваното Наказателно постановление № 23-2200243 от 13.07.2022г., с което на жалбоподателя е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.1 от КТ за нарушение на чл.22, ал.2 от Наредба за работното време, почивките и отпуските. Наказателното постановление е получено от управителя на наказаното Дружество срещу подпис на 20.09.2022г. и е обжалвано с жалба, депозирана на 04.10.2022г.

Гореизложената фактическа обстановка се установява въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателства : показанията на свидетелите ЙО., К. и С.; АУАН № 23-2200243 от 13.05.2022г.; електронно съобщение от 06.06.2022г.; пълномощно; Заповед № 2 от 04.01.2022г. на управителя на **** и молба от Д. Г. от 03.01.2022г. – подписана; Заповед № 1 от 03.12.2021г. на управителя на **** и молба от Д. Г. от 01.12.2021г. – подписана; идентификационна карта; призовка; фиш за заплати на Д. Г. за ноември 2021г., декември 2021г. и януари 2022г.; Протокол за извършена проверка № ПР2213627 от 13.05.2022г.; ведомост за заплати за месец декември 2021г.; присъствен график за месец декември 2021г.; присъствена форма за отчитане явяването/неявяването на работа през месец декември 2021г.; Трудов договор № 00000001 от 10.06.2021г.; справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ от 11.06.2021г.; Заповед № 1 от 03.12.2021г. на

управителя на **** и молба от Д. Г. от 01.12.2021г. – неподписана; Заповед № 2 от 04.01.2022г. на управителя на **** и молба от Д. Г. от 03.01.2022г. – неподписана; Заповед № 1 от 01.02.2022г. за прекратяване на трудово правоотношение; справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ от 02.02.2022г.; молба за прекратяване на трудово правоотношение; Заповеди на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ с № 3-0057 от 14.01.2022г., с № 3-0058 от 11.02.2014г., с № 3-0024 от 08.01.2019г., с № 3-0025 от 08.01.2019г., с № ЧР-1431 от 15.08.2022г., с № ЧР-1573 от 25.09.2019г. и с № ЧР-1457 от 13.10.2020г.; длъжностни характеристики на Екатерина Иванова Асенова и на Д.; писмо от Столична община с вх. № 255369/22.11.2022г. и писмо от Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище София с вх. № 4005/06.01.2023г. с приложения заверени копия на жалба от Д. С. Г., Заповед № 1 от 03.12.2021г. на управителя на **** с молба от Д. Г. от 01.12.2021г. – неподписана и Заповед № 1 от 03.12.2021г. на управителя на **** с молба от Д. Г. от 01.12.2021г. – подписана.

Показанията на свидетеля Светлана С. следва да се разглеждат изключително внимателно, тъй като тя е в „консултански“ отношения с Дружеството – жалбоподател. В частта, в която тя твърди, че е извършвала конкретни действия във връзка с проверката на Дружеството, доколкото нейните думи намират опора в АУАН № 23-2200243 от 13.05.2022г., електронното съобщение от 06.06.2022г., пълномощното, приложенияте по делото молби на Д. Г. за отпуск /в подписан и неподписан вариант/ и съответстващите им Заповеди за отпуск, съдът кредитира показанията на св. С.. В частта, в която тя дава субективна оценка за хода на проверката (че нещата се случвали „хаотично“), съдът не следва да даде вяра на думите на св. С., тъй като те не възпроизвеждат обективно случили се факти, а личната оценка на свидетеля за поведението на проверяващите. Относно дадените от св. С. показания за други случаи, при които тя е ходила в Дирекция „Инспекция по труда“ – София град, СРС счита в тази част показанията за неотносими към конкретния казус и заради това не ги кредитира.

Показанията на свидетелите ЙО. и К. са относими към конкретния казус, явяват се информативни, еднопосочни, достоверни и непредубедени. Те намират опора в кредитираните по-долу писмени доказателства. Поради това СРС им се доверява.

Приложенияте по делото Трудов договор № 000000001 от 10.06.2021г., справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ от 11.06.2021г., фиш за заплати на Д. Г. за ноември 2021г., декември 2021г. и януари 2022г., ведомост за заплати за месец декември 2021г., присъствен график за месец декември 2021г., присъствена форма за отчитане явяването/неявяването на работа през месец декември 2021г., молба за прекратяване на трудово правоотношение, Заповед № 1 от 01.02.2022г. за прекратяване на трудово правоотношение и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ от 02.02.2022г. са обективни, достоверни и взаимно допълващи се. Поради това СРС ги кредитира и установява пораждането и прекратяването на трудово-правните отношения между **** и Д. С. Г., съществуването на такива отношения към декември месец 2021г., както и това, че реално в периода 14.12.2021г. - 31.12.2021г. Г. не се е явявала на работа и е

ползвала отпуск.

Констатациите в АУАН № 23-2200243 от 13.05.2022г. и в т.2 от Протокол за извършена проверка № ПР2213627 от 13.05.2022г. са еднопосочни и намират опора в показанията на свидетелите К. и ЙО.. Поради това СРС ги кредитира и приема, че в хода на проверката на **** и до нейното приключване по документи, т.е. в периода от 29.04.2022г. до 13.05.2022г., на проверяващите служители от Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ са били предоставени неподписани от Д. Г. молби за отпуск, във връзка с които са били издадени Заповеди на управителя на **** за разрешаване ползването на отпуск от страна на Д. Г. – за времето от 14.12.2021г. до 31.12.2021г., както и за 04.01.2022г.

Приложеното на лист 5 от делото електронно съобщение има достоверна дата. Поради това СРС го кредитира и установява, че на 06.06.2022г. Светлана С. /пълномощник на ****/ е изпратила по електронна поща на св. ЙО. подписани от Д. Г. документи. Както от това писмено доказателство, така и от кредитираните по-горе показания на свидетелите С. и ЙО., се доказва, че пред проверяващите пълномощник на Дружеството – жалбоподател е представил подписани от Д. Г. молби за отпуск едва на дата 06.06.2022г.

По делото са приложени Заповед № 1 от 03.12.2021г. на управителя на ****, Заповед № 2 от 04.01.2022г. на управителя на ****, както и молби от Д. Г. от 01.12.2021г. и от 03.01.2022г. – в подписан и в неподписан от Г. вариант. Обективно тези писмени документи съществуват, поради което и съдът ги кредитира. Писмото от Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище София с вх. № 4005/06.01.2023г., като обективно и достоверно, базирано на информацията, която е налична при административно – наказващия орган, също следва да се кредитира от съда.

С оглед направения по-горе доказателствен анализ, обаче, следва да се посочи, че в трудовото досие на Д. Г. при **** не е имало подписана от Г. молба за отпуск за периода 14.12.2021г. - 31.12.2021г., но е бил разрешен отпуск на лицето със Заповед № 1 от 03.12.2021г. на управителя на ****, като за първи път подписана молба от Г. за този период на отпуск се представя на дата 27.05.2022г. (според писмото на лист 63 от делото), респ. на 06.06.2022г. (според електронното съобщение на лист 5 от делото и показанията на св. С.). Доколкото самата молба за отпуск няма достоверна дата, то от приложените на лист 5 и лист 63 от делото доказателства, както и от свидетелските показания, които съдът кредитира по-горе, се налага като единствено възможен изводът, че подписана от Д. Г. молба за отпуск доказано е била налична едва след 27.05.2022г., но не и към датата на издаване на Заповед № 1 от 03.12.2021г., с която управителят на **** е разрешил ползването на отпуск на Г. за времето от 14.12.2021г. до 31.12.2021г. Именно поради това СРС дава вяра, както на показанията на свидетелите К. и ЙО., така и на АУАН и Протокола за извършена проверка, че до издаването на Заповедта на 03.12.2021г., както и до приключване на проверката по документи на 13.05.2022г. не е бил представен на проверяващите лица подписан екземпляр от молбата за отпуск на Г.. Поради това обстоятелството на коя точно дата след 13.05.2022г. е представена подписаната молба на Г. (дали на 27.05.2022г. или на 06.06.2022г.) е ирелевантно за предмета на доказване по настоящото дело.

Приложената на лист 64 от делото жалба от Д. С. Г., макар да намира опора в показанията на свидетелите ЙО. и К., не следва да се кредитира от съда, тъй като е неотнормирана към предмета на доказване по това дело, а освен това тази жалба съдържа твърдения, които по своята същност са свидетелски показания, дадени обаче не устно и непосредствено пред съда, а в писмен вид, което ги прави процесуално негодни да се приемат и като гласно, и като писмено доказателство и съответно да се анализират.

Приложените по делото идентификационна карта и призовка, като обективни и достоверни писмени доказателства, изготвени в хода на проверката и обслужващи нея, следва да се кредитират от съда.

Настоящият съдебен състав дава вяра на писмото от Столична община с вх. № 255369/22.11.2022г. (приложено на лист 54 от делото), тъй като е достоверно, обективно и непредубедено писмено доказателство. От него се установява, че проверяваният обект „Ах, морето“ в гр. София, ул. „Любляна“ № 50А, се намира на територията на Столична община – район „Овча купел“.

Приложените по делото Заповеди на Изпълнителния Директор на Изпълнителна агенция „Главна Инспекция по труда“ с № 3-0057 от 14.01.2022г., с № 3-0058 от 11.02.2014г., с № 3-0024 от 08.01.2019г., с № 3-0025 от 08.01.2019г., с № ЧР-1431 от 15.08.2022г., с № ЧР-1573 от 25.09.2019г. и с № ЧР-1457 от 13.10.2020г., както и длъжностните характеристики на Д. ЙО. и Е.А. са издадени от държавен орган и имат доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Поради това съдът ги кредитира и приема за доказано по делото, че към 13.07.2022г. инж. Екатерина Асенова е заемала длъжността Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ и като такава е имала правото по силата на Заповед № 3-0058/11.02.2014г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да издава Наказателни постановления по Актове за установяване на административни нарушения, съставени от инспектори и от лицата от Дирекция „Инспекция по труда“, посочени в чл.21, ал.2 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. От длъжностната характеристика на Д. ЙО. и Заповед № ЧР-1457/13.10.2020г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ се установява, че актосъставителят Д. ЙО. е заемала длъжността „старши инспектор“ в Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“. Като такава тя е имала право и задължение да съставя АУАН при констатиране на нарушения на трудовото законодателство от работодатели.

Нещо повече – от Заповед № 3-0024/08.01.2019г. и Заповед № 3-0025/08.01.2019г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ става ясно, че е бил разширен териториалният обхват на контролна дейност на служителите на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, включително и върху територията на Столична община - район „Овча купел“. За да прецени правилно съдът дали лицата, издали конкретните АУАН и НП, са имали или не териториална компетентност да издадат тези актове, следва да се посочи, че проверяваният обект „Ах, морето“ се е намирал в гр. София, ул. „Любляна“ № 50А, който адрес според кредитираното по-горе писмо от Столична

община с вх. № 255369/22.11.2022г. попада в териториалния обхват на Столична община – район „Овча купел“. Същевременно проверката е извършена от инспектори от Дирекция „Инспекция на труда Софийска област“, АУАН е съставен от св. Д. ЙО. („старши инспектор“ в Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“), а Наказателното постановление е издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“. Съгласно разпоредбата на чл.416, ал.5 от КТ Наказателните постановления се издават от ръководителя на съответния контролен орган или от упълномощени от него лица - съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. В този смисъл по делото е приложена Заповед № 3-0058 от 11.02.2014г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, издадена на основание чл.6, ал.5 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с която е възложено на Директорите на Дирекции „Инспекция по труда“ да издават Наказателни постановления по Актове за установяване на административни нарушения, съставени от инспектори и от лицата от Дирекция „Инспекция по труда“, посочени в чл.21, ал.2 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. По делото са приложени Заповеди на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ с № 3-0024/08.01.2019г. и с № 3-0025/08.01.2019г., с които се разширява териториалната компетентност на служителите на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, като тези Заповеди са издадени на основание чл.6, ал.2, т.14 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. Именно въз основа на Заповеди с № 3-0024/08.01.2019г. и № 3-0025/08.01.2019г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ е разширен териториалният обхват на контролна дейност на служителите на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, като са включени и територията на район „Овча купел“ (където се намира проверяваният обект, както и седалището и адресът на управление на ****). С оглед наложилата се съдебната практика - Решение № 5447/24.09.2021г. на АССГ по адм. дело № 2/2021г. и Решение № 3624/15.04.2022г. на ВАС - Шесто отделение по адм. дело № 11698/2021г. относно упражнени инцидентен контрол върху Заповед № 3-0024/08.01.2019г. и Заповед № 3-0025/08.01.2019г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ - следва да се приеме, че доколкото териториалната компетентност на отделните териториални поделения на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ е била императивно определена в чл.16, ал.2 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (отм. с ДВ бр.81 от 11.10.2022г., в сила към момента на извършване на проверката, съставяне на АУАН № 23-2200243/13.05.2022г. и издаване на НП № 23-2200243/13.07.2022г.) и не е налице делегиране на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ на права да определя или изменя тази компетентност, а също и защото при делегирането има прехвърляне на правомощия от един орган на друг орган и за да е възможно и правно допустимо това е необходимо изрично нормативно овластяване (каквото в случая е липсвало към май и юли 2022г.), СРС приема, че щом със Заповед № 3-0024/08.01.2019г. и Заповед № 3-0025/08.01.2019г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ не може да

се променя териториалната компетентност на инспекторите по труда от Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, то не може да се приеме, че законосъобразно св. Д. ЙО. като „старши инспектор“ от тази Дирекция е съставила АУАН, а Директорът на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ е издал НП за деяние, реализирано на място, което попада извън териториалния обхват на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ по силата на чл.16, ал.2 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (отм. с ДВ бр.81 от 11.10.2022г., в сила към месец май и месец юли 2022г.), тъй като Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ може да осъществява дейността си само на територията на София област, но не и на територията на София град. Поради това компетентни да извършат проверката, съставят АУАН и да се издаде НП са инспекторите, респ. Директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ – София. От тук следва, че с оглед мястото и времето на твърдяното нарушение конкретните АУАН и НП се явяват издадени от териториално некомпетентни лица. Това е самостоятелно основание съдът да реши, че процесното Наказателно постановление следва да се отмени на формално основание.

При така установената фактическа обстановка и направения по-горе доказателствен анализ, настоящият съдебен състав достигна до следните правни изводи :

Жалбата е подадена в законоустановения (към септември – октомври 2022г.) 14-дневен срок. Тя изхожда от оправомощено за това лице и е насочена срещу административен акт, подлежащ на проверка по реда на ЗАНН пред СРС. Поради това жалбата се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Нарушението се твърди да е извършено на 03.12.2021г. и да е установено по време на проверката по документи, т.е. в периода 09.05.2022г. - 13.05.2022г. Процесният Акт е съставен на 13.05.2022г., т.е. в рамките на сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН. От съставянето на Акта на 13.05.2022г. до издаването на НП на 13.07.2022г. е минал срок, който е по-малък от шест месеца. Поради това следва, че е спазен и преклузивният срок по чл.34, ал.3 от ЗАНН.

В хода на служебната проверка, извършвана от съда, се констатира съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението по чл.22, ал.2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските. Налице са всички реквизити, изискуеми по чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Нарушението е описано по сходен начин в Акта и в НП. Посочени са времето и мястото на нарушението; това, че **** е работодател; това, че в периода 14.12.2021г. – 31.12.2021г. Д. Г. е водена в платен годишен отпуск, което е отразено и във фиша за заплати за месец декември 2021г.; че е била издадена Заповед № 1 от 03.12.2021г., с която работодателят е разрешил ползването на платен годишен отпуск на Г., но без да има писмено искане от Д. Г. за ползване на отпуск през месец декември 2021г. В случая изпълнителното деяние е ясно посочено в Акта и в НП и то е, че Дружеството – работодател е разрешил ползването на платен годишен отпуск на Д. Г. без отправено от нея искане до работодателя.

Водим от изложеното този съдебен състав прие, че в хода на административното

производство не е било нарушено правото на защита на ****, но само защото от направения по-горе анализ следва, че конкретните АУАН и НП са издадени от териториално некомпетентни лица, процесното Наказателно постановление следва да бъде отменено на формално основание.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че дори и да е доказано процесното нарушение по същество, са налице предпоставките за квалифициране на деянието като маловажен случай. Съгласно чл.22, ал.2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските платеният годишен отпуск се разрешава въз основа на писмено искане на работника или служителя до работодателя. От събраните по делото доказателства се налага изводът, че работодателят **** със Заповед № 1 от 03.12.2021г. е разрешил на Д. С. Генчева да ползва платен годишен отпуск за периода 14.12.2021г. – 31.12.2021г. без към този момент да е имало подписана от работника Г. молба за ползване на отпуск. Такава молба се доказва по делото, че има, но към момент, следващ проверката на Дружеството. Поради това чисто формално към 03.12.2021г., когато е бил разрешен отпускът на Г., Дружеството – работодател е реализирало от обективна страна съставът на административното нарушение по чл.22, ал.2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, тъй като отпускът на Г. е бил разрешен без преди това тя да е депозирала подписана от нея молба за това. Доколкото административната отговорност на юридическите лица е безвиновна, деянието следва да се приеме за доказано и от субективна страна.

Въпреки това СРС счита, че случаят е маловажен, защото от писмените доказателства, приложени на лист 13, лист 17 и лист 18 от делото се вижда, че Д. Г. е била действително в отпуск за времето от 14.12.2021г. до 31.12.2021г., а освен това /макар и след като работодателят ѝ е разрешил да ползва отпуск/ Г. е подписала молба за този отпуск. Няма настъпили вреди нито за работника, нито за трети лица. Жалбата на Г., по повод на която е започнала проверката на ****, не касае ползвания отпуск в периода 14.12.2021г. - 31.12.2021г. Поради това конкретното деяние се отличава с липсата на вредни последици и със смекчаващи обстоятелства, предопределящи по-ниска степен на обществена опасност на конкретното деяние в сравнение с обикновените случаи на нарушение по чл.22, ал.2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските. На основание §1, т.4 от ДР на ЗАНН съдът счита, че е следвало да се приложи чл.28 от ЗАНН и с оглед по-благоприятната редакция на ЗАНН, която е действала към датата на нарушението /03.12.2021г./ **** не следва да се предупреждава писмено /както предвижда действащият сега ЗАНН/, а само следва да се констатира, че нарушението представлява маловажен случай и да се отмени издаденото Наказателно постановление.

Водим от изложеното съдът прие, че Наказателно постановление № 23-2200243 от 13.07.2022г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ следва да се отмени изцяло – първо заради това, че АУАН и НП са издадени от некомпетентни лица и второ защото следва да се приложи чл.28, вр. чл.3, ал.2, вр. ал.1 от ЗАНН.

С оглед изхода на делото не се дължат разноси на учреждениято, чийто орган е издал процесното Наказателно постановление. Макар в жалбата да е направено искане за

присъждане на разноси в полза на ****, доколкото на лист 55 от делото е приложено пълномощно, в което не е посочено дали Дружеството – жалбоподател е заплатило на адв. М. адвокатско възнаграждение и ако да – в какъв размер, нито по делото са налице други доказателства, от които да може да се направи извод, че в действителност има сторени разноси от ****, искането за присъждане на такива следва да бъде оставено без уважение поради недоказаност на претенцията за присъждане на разноси.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-2200243 от 13.07.2022г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище гр. София към Главна дирекция „Инспектиране на труда“, с което на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.1 от КТ на **** е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл.22, ал.2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на **** за пръсъждане на направени по делото разноси.

Решението може да се обжалва по реда на АПК пред Административен съд София град с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____